

Φροῦδαι ἐλπίδες ! ὄνειρα, ψευδεῖς οἱ πόθοι πάντες !
Κ' εἰς τῆς πραγματικότητος τὸν βίον καταβάντες,
 Φίλε, τὰ πάντα εὐρίσκομεν ἀχάριτα . . . Ξηρά.
Κ' ἰδοῦ τοῦ βίου μέριμναι, καὶ χωρισμοὶ γονέων,
Καὶ ψυχρανθὲν κατὰ μικρὸν τὸ στήθος μας τὸ νέον,
 Ὁ φίλου ἔθαλπ' ἢ μητρὸς ἀγκάλῃ τρυφερά.

Πλὴν ἀπὸ ἀναμνήσεις τῆς μᾶς τρέφ' ἡ φαντασία,
Καὶ τὴν ζωὴν παρηγορεῖ συχνάκις ἡ φιλία,
 Τὴν νύκτα μας φωτίζουσα μὲ φέγγος ἀστραπῆς.
Τὸ φίλτρον ἐπὶ τῆς μητρὸς χαράσσει τὴν καρδίαν
Ἀπόντος τέκνου τὴν μορφήν γελῶσαν καὶ γλυκεῖαν,
 Καὶ τραγωδεῖ τοὺς ὕπνους τῆς τοῦ νόστου ἡ ἐλπίς.

Τὰς λέξεις ταύτας μου λοιπὸν δόποταν ἀναγνώσης,
Μνήμης εἰπέ τας προῖόν ἀειθαλοῦς καὶ ζώσης,
 Εἰπέ τας δύο δάκρυα φιλίας φλογερά·
Ἄλλ' ἄνθος μὴ περίμενε τῆς μούσης μου εὐῶδες
Τοῦ σκεπτισμοῦ φθινόπωρον ἐπῆλθε παγετῶδες,
 Καὶ πίπτουν τῆς ποιήσεως, ναί ! πίπτουν τὰ πτερά ! . .

Εὐχὰς λοιπὸν ἂν Σ' εὐχνηθῶ πεζὰς, μὴν ἀπορήσης,
Τοὺς εἴκοσι Μαῖους Σου εὐδαίμων ν' ἀτενίσῃς
 Εἰς γῆρας ν' ἀπολήξωσι γαλήνιον, βαθύ.
Πρὸς τοῦτο δὲ ἐφόδια καλὰ νὰ θησαυρίσης,
Καὶ τὰς ἀκάνθας του τερπναὶ νὰ στέφουν ἀναμνήσεις,
 Καὶ ῥόδον στάς χιόνας του τῆς Ἀρετῆς ν' ἀνθῇ !

106ριος. 1856.

Δ. Ι. ΛΑΚΩΝ.

Ο ΠΕΖΟΣ ΑΙΩΝ ΜΑΣ.

(ἐπὶ album φίλης).

Χρυσῇ νεότης, ἤλπισα στὰ φίλτρα σου εἰς μάτην !
Στὴν δολοστόνον τῶν παλμῶν ἀφέθηκα ἀπάτην
 Καὶ εἰς κοιτίδα ὕπνωσα ὀνείρων ἀπαλήν.
Ἄνθη—ἀγάπην—ποιήσιν ἐνόμιζον τὸν βίον·
Τὰ ἔτη μου μὲ ἑορτὰς ἠρίθμουν τῶν Μαΐων,
 Ἐκάστην δὲ ἡμέραν μου μὲ τὴν ἀνατολήν·

Ροδόπνου; Ἦδη φανταστὴ γλυκὰ μοὶ ἐμειδίξ,
Παλμὸν παρθένον ἔπαλλεν ἡ νέα της καρδία,
Κ' ἐν βλέμμα της μ' ὑπέσχετο ἀγγέλων τερπωλάς.
Ἰδέα φρούδη! χίμαιρα ἀπατηλὴ ἐκείνη!
Παμφόλυξ, ὃν χαιρέκακος πνοὴ ζεφύρου σβύνει·
Ἐλπίς ὠχρὰ ὡς νάρκισσος, ὃν καίει ὁ Βορρᾶς.

Καὶ στρέψας κύκλω ἔκπληκτον καὶ ἔνδακρυ τὸ βλέμμα,
Εἶδον τὴν γῆν μὲ δάκρυα κατάθρεκτον καὶ μ' αἷμα,
Κ' ἀντὶ λειμώνων εὐρηκα Ζαχάραν ἀκανθῶν.
Λιβανωτὸν πεζοὶ ἠθητοὶ τὴν ὕλην θυμιάζουν,
Οἱ ἀδελφοὶ σ' τοὺς ἀδελφοὺς πλεκτάνας σχεδιάζουν,
Καὶ ἡ φιλία ὄνομα κτήνητησε ψιλόν.

Ἐν ᾧ νὰ ψιττακίζωσι τὸν ἔρωτα τολμῶσι,
Εἰς κόρης βέρον δάκρυον οἱ ταπεινοὶ γελῶσι,
Καὶ τὰς μικρὰς καρδίας των καλύπτουν παγετοὶ!
Ἴσως λοιπὸν δὲν ἀπορεῖς, ὦ εὐγενὴς μου φίλη,
Πικρὰν χολὴν ἂν στάζωσι τὰ κάτωχρὰ μου χεῖλη,
Καὶ ἦναι αἱ ἐμπνεύσεις μου θανάτου κοπετοί.

Ἄφ' οὗ τὸν ἔρωτα παντοῦ τὸν ὑψηλὸν ζητήσας,
Τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας μου ἐνόησα ψευθεΐσας,
Καὶ εὖρον νάνους ἔρωτας κ' αἰσθήματα κοινὰ,
Δὲν βλέπω πλέον ὄνειρα τῶν χρόνων μου τῶν πρώτων,
Δὲν ψάλλω πλέον ἄσματα περιπαθῆ ἐρώτων,
Οὐδ' ὁ παλμὸς τοῦ σιήθους μου εἰσέτι μὲ πλακᾷ.

Ἰδοῦ, τὴν λύραν ἔστεψα μὲ κυπαρίσσου κλόνον,
Ἐκαστος φθόγγος της θρηνῶν ἐκφράζει ἓνα πόνον,
Καὶ μελωδίας ἀπελπὶς οἰμώζει γοεράς.
Λαμπρὰ ἂν ὅμως ἀστραπὴ τὴν νύκτα μου φωτίσῃ,
Τὴν κοιμωμένην Αἴτναν μου ἐν βλέμμ' ἂν ἐξυπνίσῃ,
Ἴσως καὶ πάλιν ἄσματα τονίσω τῆς χαρᾶς.

Αὐγουστος 1856.

Δ. Ι. ΛΑΚΩΝ.